

ພຣະທຳດານເຢຣີ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບຫົກ

ພຣະສັນຍາຂອງ Panium: ການປະທັບຕາຂັ້ນສຸດທ້າຍ ແລະ
ການເປີດເຜີຍແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ

Jeff Pippenger
2024-04-16

ທຶມອົງພານຽມ, ຊຶ່ງແມ່ນເກຊາເຣຍ ຟີລິບປິນ, ຊຶ່ງແມ່ນຂໍ້ທີ 13 ຫາ 15 ໃນບົດທີ 11 ຂອງພຣະທຳດານເຢຣີ, ຊຶ່ງເປັນປະຫວັດສາດທີ່ເຂົາສອງອັນຄື ຜ່າຍສາທາລະນະລັດ ແລະ ໂປຣແຕສຕັງ ເຮັດໃຫ້ຄຳບົດສະໜາທີ່ວ່າເປັນອົງທີ່ແບບຊຶ່ງມາຈາກທັງເຈດີນນັ້ນສຳເລັດຄວາມໝາຍ, ຊຶ່ງແມ່ນປະຫວັດສາດທີ່ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທັບຢ່າງຖາວອນເທິງຄົນໜຶ່ງແສນສືໝົນສີເພັດ, ແລະເປັນປະຫວັດສາດແຫ່ງການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານພຣະສັນຍາແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ແລະເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານດ້ວຍວ່າ ທ່ານແມ່ນເປີດ ແລະເທິງສິລານີເຮົາຈະສ້າງຄຣິດຈັກຂອງເຮົາໄວ້
ແລະປະຕູແຫ່ງນະລົກຈະບໍ່ມີອຳນາດເອົາຊະນະມັນໄດ້.
ແລະເຮົາຈະມອບລູກກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານ
ແລະສົ່ງໃດກຕາມທີ່ທ່ານຈະຜູກໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົ່ງນັ້ນຈະຖືກຜູກໄວ້ໃນສະຫວັນ
ແລະສົ່ງໃດກຕາມທີ່ທ່ານຈະແກອອກໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົ່ງນັ້ນຈະຖືກແກອອກໃນສະຫວັນ. ມັດທາຍ
16:18, 19.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001
ເມື່ອອາຄານຂະໜາດໃຫຍ່ອັນຊົງພະລັງຂອງນະຄອນ New York ຖືກທຳລາຍລົງ
ແລະຊົງຈະສິ້ນສຸດລົງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໂງ່ນນັ້ນ ໄດ້ຖືກອອກແບບໂດຍ Alpha and
Omega. ສ່ວນສຸດທ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງຂອງໄລຍະເວລານັ້ນ ຊຳຄັນສ່ວນທຳອິດຢ່າງແທ້ຈິງຂອງໄລຍະເວລານັ້ນ.
ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງກັບໄປສູ່ທາງເກົ່າແກ່ ບ່ອນທີ່
ທ່ານກາງຄວາມຈິງອື່ນໆ ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບ "ເຈດີເທືອ," ດັ່ງທີ່ມັນໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບໃນສະໄໝຂອງກະສັດ
Josiah. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພົນປາຍລະດູໄດ້ເລີ່ມປະພອບລົງ
ແລະຂະບວນການທົດສອບອັນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການແຍກອອກຂອງຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ.

ໃນການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມຮາບາກຸກ ບົດທີ 2 ແຜນພັງສັກສິດສອງແຜ່ນໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບ ແລະ
ໄດ້ກ້າຍເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງຊ່ວຍເວລາທາງປະຫວັດສາດນັ້ນ. ສຳຄັນພໍ້ກັນນັ້ນ "ການໂຕ້ຖຽງ" ຂອງຮາບາກຸກ
ບົດທີ 2 ກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ ລະຫວ່າງວິທີການແບບບັນທັດເທິງບັນທັດ, ຊຶ່ງເປັນວິທີການແຫ່ງພົນປາຍ,
ຕ່າງກັນກັບວິທີການຂອງໂປຣແຕສແຕນທີ່ເສືອມຖອຍ
ຊຶ່ງໄດ້ຖືກລັດທິແອັດເວັນຕິສຣັບເອົາຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນໃນການກະບົດຂອງປີ 1863.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານ "ກະແຈແຫ່ງອານາຈັກ"
ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະໃນການກະທຳດັ່ງກ່າວນີ້
ພຣະອົງກຳລັງຊົງອ້າງເຖິງວິທີການຕາມພຣະຄຳພິຖືກຕ້ອງ
ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍກະແຈທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບຮູ້ ສະຖາປະນາ, ແລະປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງ
Midnight Cry ແລະ Loud Cry.

"ຜູ້ທີ່ມີສາມັກຄີທຳກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.
ພວກເຂົາບໍ່ລົບຫຼືພຣະຜູ້ຖືຂອງຕົນໂດຍການເຮັດໃຫ້ທາງຂອງຕົນເສືອມຊາມຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນສ່ອງສະຫວ່າງຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ.
ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໃກ້ຈຸດສູນສຸດແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງໂລກນີ້,
ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາເກືອບກັບພຣະຄຣິດ ແລະເກືອບກັບຄຳພະຍາກອນທີ່ກຽວເນື່ອງກັບພຣະອົງ
ຈະເພີ່ມພູມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາມີຄຸນຄ່າອັນບໍ່ມີຂອບເຂດ;
ເພາະພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບພວກເຂົາ
ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງດຶງດູກແລະໜ້າຮັກຢ່າງເຫຼືອລ້ານ.
ພວກເຂົາເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງມັນ. ຄວາມຈິງຖືກເປີດເຜີຍແກ່ພວກເຂົາ.
ຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບມະນຸດຂອງພຣະອົງຖືກປະດັບໄວ້ດ້ວຍລັດສະໝອັນອ່ອນໄຍນ.
ພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນກະແຈທີ່ຂອງຄວາມລືລົ້ນທັງປວງໃຫ້ເປີດອອກ
ແລະແກ້ຄວາມຍາກທັງໝົດ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະຢ່າງຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ
ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມລືລົ້ນແຫ່ງຄວາມເປັນທີ່ພິເສດພຣະເຈົ້າໄດ້,
ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ລັງເລທຶຈະຮັບເອົາໄມ້ກ້າງແຂນ ແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ
ຈະເຫັນແສງສະຫວ່າງໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ." The Southern Watchman, April 4, 1905.

ຜູ້ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເປໂຕ, ຜູ້ຊົງເປັນໜຶ່ງແສນສະຖິຕິສະພາບ,
ຄືຜູ້ທີ່ຮັບຂ່າວສານຂອງລາໂອດິກຍາທີ່ໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001,
ຊົງບັນທຶກລັງຖືກກ່າວຊຳອີກນັບແຕ່ເດືອນກໍລະກົດ 2023. ຂ່າວສານຂອງລາໂອດິກຍາທີ່ໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1856
ນັ້ນ ຄືຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເກືອບກັບ "ເຈດໂທອີ,"
ແລະເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງນຳກະດູກທີ່ຕາຍແລ້ວມາຮວບຮວມເຂົ້າກັນ,
ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຊົງນຳພວກເຂົາໃຫ້ມີຊີວິດ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງປ່ຽນຜ່ານຈາກຂະບວນການລາໂອດິກຍາຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ໄປສູ່ຂະບວນການຟື້ນຟູແສນສະຖິຕິສະພາບ.
ການປ່ຽນຜ່ານນັ້ນເກີດຂຶ້ນໂດຍພຣະວາຈາຂອງພຣະຄຣິດ,
ເພາະພວກເຂົາຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງແມ່ນ
"ຄວາມຈິງ," ແລະພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງແມ່ນ "ກະແຈ" ທີ່ຂະຫຍາຍພຣະອົງ.

ຈົ່ງຂຽນເຖິງທູດແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກໃນນະຄອນຟື້ນຟູແສນສະຖິຕິສະພາບ; ພຣະອົງຜູ້ບໍລິສຸດ, ພຣະອົງຜູ້ສັດຈົງ,
ພຣະອົງຜູ້ຊົງຖືກນຳແຈຂອງດາວດິ, ພຣະອົງຜູ້ເປີດ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດປິດໄດ້; ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເປີດໄດ້;
ຕັດດັງນີ້ວີ້; ເຮົາຮູ້ຈັກກົດຈະການຂອງເຈົ້າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງປະຕູທີ່ເປີດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປິດມັນໄດ້. ເພາະວ່າເຈົ້າມີເຕືອດແຮງຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລະໄດ້ຮັກສາພຣະວາຈາຂອງເຮົາ
ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດນາມຂອງເຮົາ. ພຣະນິມິດ 3:7-8.

ວິທີການ "line upon line"
ແມ່ນກະແຈທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ສຳລັບການຕໍ່ສູ້ທີ່ບັນດາ
"ປະຕູ". "ປະຕູ" ຄືຄຣິສຕະຈັກ.

ແລະ ຢາໃຫ້ບກຕົນຂຶ້ນຈາກຫຼັບຂອງຕົນ, ແລະ ລາວກ່າວວ່າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິຕິຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນີ້; ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ ແລະ ລາວກໍຍຳນກົວ, ແລະ ກ່າວວ່າ,
ສະຖານທີ່ນີ້ຄວາມຄາລົບຢ່າງຍິ່ງ! ທີ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນອັນໃດນອກຈາກພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ນີ້ແມ່ນປະຕູແຫ່ງສະຫວັນ. ປະຖົມມະການ 28:16, 17.

ການສູ້ຮົບທີ່ປະຕູເປັນຕົວແທນຂອງການຕໍ່ສູ້ທາງສາສະໜາທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຄວາມຈິງກັບຄວາມຜິດພາດ,
ແລະຄວາມຜິດພາດຂອງສາສະໜາຂອງກຣີກ ຄືປະຕູແຫ່ງນະລົກ,
ແລະສາສະໜາຂອງອາດເວນຕິດແຫ່ງເລົ່າດີເຊຍທີ່ຫຼົງຫຼາຍໄປ ກໍເປັນປະຕູຊັ້ນກັນ.
ປະຕູຂອງອາດເວນຕິດແຫ່ງເລົ່າດີເຊຍ ເປັນຕົວແທນຂອງສະຖານທີ່ທີ່ການໂຕ້ວາທີຂອງຮາບາກຸກສຳເລັດຜົນ.

ໃນວັນນັ້ນ ພຣະເຢໂຫວາຈອມໂຍທາຈະເປັນມົງກຸດແຫ່ງສະຫງ່າລາສີ ແລະເປັນຊະລອມແຫ່ງຄວາມງາມ
 ແກ່ຜູ້ຄົງເຫຼືອຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ,
 ແລະເປັນພຣະວິນຍານແຫ່ງການພິພາກສາແກ່ຜູ້ທີ່ນັ່ງພິພາກສາ,
 ແລະເປັນກຳລັງແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຂັບໄລ່ສົງຄາມກັບໄປຮອດປະຕູເມືອງ.
 ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫຼົງຜິດເພາະເຫຼືອອະງຸ່ນ ແລະເສຍຫຼັກໄປເພາະນ້ຳເມົາແຮງ; ປະໂລຫິດ
 ແລະຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ຫຼົງຜິດເພາະນ້ຳເມົາແຮງ, ພວກເຂົາຖືກກົນກົນໂດຍເຫຼືອອະງຸ່ນ,
 ພວກເຂົາເສຍຫຼັກໄປເພາະນ້ຳເມົາແຮງ; ພວກເຂົາຫຼົງຜິດໃນນິມິດ, ແລະສະດຸດໃນການພິພາກສາ.
 ເພາະວ່າບັນດາໂຕະທັງບວງເຕັມໄປດ້ວຍອາເມັນ ແລະຄວາມໂສໂຄກ, ຈົນບໍ່ມີບ່ອນໃດສະອາດ.
 ພຣະອົງຈະສອນຄວາມຮູ້ແກ່ຜູ້ໃດ? ແລະຈະໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າໃຈຄຳສອນ? ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນແລ້ວ
 ແລະຖືກພາອອກຈາກອົກນົມແລ້ວຫຼື? ເພາະວ່າ ຂັບນັດຕ້ອງຕາມຂັບນັດ, ຂັບນັດຕາມຂັບນັດ;
 ບັນທັດຕາມບັນທັດ, ບັນທັດຕາມບັນທັດ; ນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ ແລະທົນນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ.
 ເພາະດ້ວຍຮົມປາກອັນຕົດຂັດ ແລະດ້ວຍພາສາອັນ ພຣະອົງຈະກ່າວກັບຊົນຊາດນີ້.
 ແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ແມ່ນການພິພາກສາ ທີ່ພວກເຈົ້າຈະໃຫ້ຜູ້ເມືອຍລ້າໄດ້ພັກ;
 ແລະນີ້ແມ່ນຄວາມຊົນໃຈ”; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງ.
 ແຕ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຢໂຫວາໄດ້ເປັນແກ່ພວກເຂົາວ່າ ຂັບນັດຕາມຂັບນັດ, ຂັບນັດຕາມຂັບນັດ;
 ບັນທັດຕາມບັນທັດ, ບັນທັດຕາມບັນທັດ; ນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ ແລະທົນນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ; ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄປ
 ແລະຫາຍຫຼົງລົງ, ແລະແຕກຫັກ, ແລະຖືກດັກ, ແລະຖືກຈັບໄປ. ເຫດສັນນັ້ນ
 ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຢໂຫວາ, ທ່ານຜູ້ຊາຍທັງຫຼາຍຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ,
 ຜູ້ປົກຄອງຊົນຊາດນີ້ຊຶ່ງຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ. ອີສະຍາ 28:5-14

ກະແຈແຫ່ງອານາຈັກນັ້ນ ຄືຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພຣະຄຳພີທີ່ຖືກປະທານແກ່ປະຊາຊົນໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ
 ໂດຍພຣະວັດຈະນະ.

“ມີຄວາມຈົ່ງຢູ່ໃນພຣະວາຈະນະທີ່ໝື່ນອັນດັງສາຍແຮ່ອັນປະເສີດ ຊຶ່ງຖືກຊ່ອນໄວ້ພາຍໃຕ້ພື້ນຜິວ.
 ຊັບສົມບັດທີ່ຊ່ອນຢູ່ນັ້ນຈະຖືກຄົ້ນພົບເມື່ອມີການສະແຫວງຫາມັນ
 ດັ່ງທີ່ນັກຂຸດແຮ່ສະແຫວງຫາຄຳແລະເງິນ.
 ຫຼັກຖານແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພຣະວາຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວາຈະນະນັ້ນເອງ.
 ພຣະຄຳພີແມ່ນກຸນແຈທີ່ຂໍພຣະຄຳພີ.
 ຄວາມໝາຍອັນເລິກຊຶ້ງຂອງຄວາມຈິງໃນພຣະວາຈະນະຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ
 ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.”

“ພຣະຄຳພີແມ່ນບົດບັນຍັດຮຽນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບນັກຮຽນໃນໂຮງຮຽນຂອງພວກເຮົາ.
 ມັນສອນພຣະປະສົງທັງສິ້ນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບບຸດຊາຍແລະບຸດຍິງຂອງອາດາມ.
 ມັນເປັນກົດເກນແຫ່ງຊີວິດ
 ສອນພວກເຮົາເຖິງລັກສະນະນີ້ໃນພິພິພິດເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງຂຶ້ນສຳລັບຊີວິດໃນອະນາຄົດ.
 ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອາໄສແສງສະຫວ່າງອັນລາງເລືອນຂອງປະເພນີເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳພີເຂົ້າໃຈໄດ້.
 ເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ
 ພວກເຮົາອາດຈະສົມມຸດວ່າດວງອາທິດໃນຍາມທ່ຽງວັນຕ້ອງການແສງຄົບເພີງອັນລົບຫຼືຂອງໂລກ
 ເພື່ອເພີ່ມສະຫງ່າລາສີຂອງມັນ.
 ຖ້ອຍຄຳຂອງບຸໂຮຫິດແລະສາສະໜາຈານບໍ່ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດພາດ.
 ຜູ້ທີ່ປຶກສາພຣະຄຳລັດອັນສັກສິດຈະມີແສງສະຫວ່າງ. ໃນພຣະຄຳພີ
 ໜ້າທີ່ທຸກປະການໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດ. ບົດຮຽນທຸກບົດທີ່ຖືກປະທານໃຫ້ນັ້ນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.
 ບົດຮຽນທຸກບົດເປີດເຜີຍພຣະບຸກຄະພຣະບຸດແກ່ພວກເຮົາ.
 ພຣະວັດຈະນະສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີບັນຍາເຖິງຄວາມພົ້ນ. ໃນພຣະວັດຈະນະ
 ວິຊາແຫ່ງຄວາມພົ້ນໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງແຈ້ງຊັດ. ຈົ່ງຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີ

ເພາະພຣະຄຳພີແມ່ນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ກຳລັງກ່າວຕໍ່ຈິດວິນຍານ." Testimonies, volume 8, 157.

ກະແຈທຳພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຄຣິດຈັກໃນວັນສຸດທ້າຍ
ມີອຳນາດດຽວກັນກັບທຳມັນມີເມື່ອຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ເບໂຕ.

"ເບໂຕໄດ້ປະກາດຄວາມຈິງອັນເປັນຮາກຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິດຕະຈັກ,
ແລະບັນພິພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານກຽດແກ່ລາວໃນຖານະຜູ້ແທນຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອທັງປວງ. ພຣະອົງຕັດວ່າ,
'ເຮົາຈະມອບກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຜູກມັດໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົງນັ້ນຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ໃນສະຫວັນ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະປັດອອກໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົງນັ້ນຈະຖືກປັດອອກໃນສະຫວັນ.'"

"'ກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ' ແມ່ນພຣະວາຈາຂອງພຣະຄຣິດ.
ພຣະວາຈາທັງໝົດໃນພຣະຄຳພີອັນບໍລິສຸດເປັນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກຮວມໄວ້ໃນທຳມະ
ພຣະວາຈາເຫຼົ່ານີ້ມີອຳນາດທີ່ຈະເປີດ ແລະ ປິດສະຫວັນ.
ພຣະວາຈາເຫຼົ່ານີ້ປະກາດເງື່ອນໄຂທີ່ມະນຸດຈະຖືກຮັບໄວ້ ຫຼື ຖືກປະຕິເສດ. ດັ່ງນັ້ນ
ພາລະກົດຂອງຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນກົນຫອມແຫ່ງຊີວິດນຳໄປສູ່ຊີວິດ ຫຼື
ແຫ່ງຄວາມຕາຍນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ.
ພັນທະກົດຂອງເຂົາເປັນພັນທະກົດທີ່ໜັກແໜ້ນດ້ວຍຜົນອັນເປັນນິດ." The Desire of Ages, 413.

ອຳນາດທີ່ຖືກສະແດງອອກໂດຍຜ່ານພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອຖືກວາງໄວ້ໃນມືຂອງມະນຸດ
ຍ່ອມຕັ້ງຢູ່ເທິງຫຼັກການຕ່າງໆທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງ. ບາງທິຫຼັກການທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດ
ແລະບາງທີ່ກົງເລິກຊຶ້ງທີ່ສຸດ ຄືຄວາມຈິງທີ່ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍຄຳພະຍານຂອງສອງຄົນ.

"ອີກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໜັກໜ່ວງໜຶ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ ຄື
ການທີ່ພວກພົນອົງນຳຄະດີຄວາມໄປພ້ອມຮ້ອງກັນເອງ.
ໄດ້ມີການຈັດໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວສຳລັບການລະງັບຂໍ້ຂັດແຍ້ງທຳມາກາງຜູ້ເຊື່ອ.
ພຣະຄຣິດເອງກໍໄດ້ປະທານຄຳສັ່ງສອນອັນແຈ້ງແຈ່ງໄວ້ແລ້ວວ່າ
ເລື່ອງທຳນອງນີ້ຈະຕ້ອງຖືກຈັດການແນວໃດ. 'ຖ້າພົນອົງຂອງເຈົ້າຜິດຕໍ່ເຈົ້າ,'
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຕັກເຕືອນໄວ້ວ່າ, 'ຈົ່ງໄປ ແລະ
ຊື່ແຈງຄວາມຜິດຂອງເຂົາລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເຂົາສອງຄົນເທົ່ານັ້ນ; ຖ້າເຂົາຟັງເຈົ້າ
ເຈົ້າກໍໄດ້ພົ້ນອ້າງຂອງເຈົ້າຄືນມາ. ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ອອມຟັງ ກໍຈົ່ງພາອີກຄົນໜຶ່ງຫຼືສອງຄົນໄປນຳເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າທຸກຖ້ອຍຄຳຈະໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ໂດຍບາງກຂອງພະຍານສອງຫຼືສາມຄົນ. ແລະ
ຖ້າເຂົາຍັງບໍ່ອອມຟັງພວກເຂົາ ຈຶ່ງແຈ້ງເລື່ອງນັ້ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ: ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ອອມຟັງຄຣິສຕະຈັກ
ກໍໃຫ້ເຂົາເປັນເໝືອນຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຄົນເກັບພາສີສຳລັບເຈົ້າ. ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ
ສົງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າຜູກມັດໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົງນັ້ນຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ໃນສະຫວັນ: ແລະ
ສົງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າປັດອອກໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົງນັ້ນຈະຖືກປັດອອກໃນສະຫວັນ.' ມັດທາຍ
18:15-18." ກົດຈະການຂອງອັກຄະສາວົກ, 304.

ມີຢ່າງນ້ອຍສາມພະຍານຜ່າຍພູມສາດຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ຄົນຫນຶ່ງແສນສີສົບສີພັນຖືກປະທັບຕາໃນເວລາ
Midnight Cry. ໂດຍລະນຶກເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງວ່າ ເມື່ອມີສິ່ງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ
ກໍສາຍເກີນໄປແລ້ວທີ່ຈະໄປຫານຳມັນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນພະຍານຜ່າຍພູມສາດຂອງການປະຊຸມຄ້າຍ Exeter
ທີ່ໃຫ້ພາບປະກອບຂອງຈຸດທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍຖືກປະທັບຕາ,
ແລະພວກເຮົາພົບວ່າຄວາມຈິງນັ້ນຖືກນຳສະແດງໂດຍພູມສາດຂອງ Caesarea Philippi,
ແລະອີກທັງໂດຍພະຍານຂອງຍຸດທະການທີ່ Panium, ໃນຂໍ້ສົບສາມເຖິງສິບຫ້ຂອງການເຮັດບົດສົບເອັດ.
ບາງທິອາດຈະບໍ່ຄ່ອຍກົງນັກທີ່ຈະລະບຸພະຍານທັງສາມນີ້ວ່າເປັນພະຍານຜ່າຍພູມສາດ, ແຕ່ຂໍ້ອ້າງກຳລັງໃຊ້ຄຳນັ້ນ

ເນື່ອງຈາກວ່າພູມສາດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະພາບແວດລ້ອມໃນ Exeter ແລະ Caesarea Philippi ຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຢຊູຊົງຈັດວາງເປົ້າໄວ້ພາຍໃນພູມສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຄົນໜຶ່ງແສນສັງຄົມສືບສັນພົບຕົນເອງຢູ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງປະທານຄຳສັ່ງ.

ແລະເຮົາຈະມອບກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຜູກໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຈະຖືກຜູກໄວ້ໃນສະຫວັນ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະແກ້ອອກໃນແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຈະຖືກແກ້ອອກໃນສະຫວັນ.
ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງກຳລັງພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ ຢ່າໃຫ້ພວກຜູ້ໃດວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູພຣະຄຣິດ.
ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ພຣະເຢຊູໄດ້ເລີ່ມສະແດງໃຫ້ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເຫັນວ່າ
ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງໄປຍັງນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມ ແລະທົນທຸກຫຼາຍປະການຈາກພວກຜູ້ເຖົ້າ,
ຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ແລະພວກທຳມະຈານ, ແລະຖືກຂ້າເສຍ, ແລະຖືກໃຫ້ຄືນພຣະຊົນໃນວັນທີສາມ.
ແລ້ວເປົ້າໝາຍພຣະອົງອອກໄປ ແລະເລີ່ມຕົ້ນຕຳໜິພຣະອົງ ໂດຍກ່າວວ່າ, ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນແກ່ພຣະອົງເລີຍ,
ພຣະອົງເຈົ້າ: ການນີ້ຈະບໍ່ເກີດແກ່ພຣະອົງເປັນອັນຂາດ. ແຕ່ພຣະອົງຫັນພຣະພັກ ແລະຕັດກັບເປົ້າໝາຍ,
ຈົ່ງຖອຍໄປຂ້າງຫຼັງເຮົາ, ຊາຕານເອີຍ: ເຈົ້າເປັນສົງຄົມຂອງແກ່ເຮົາ:
ເພາະວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈໃນສົງຄົມຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃນສົງຄົມຂອງມະນຸດ. ມັດທາຍ 16:19–23.

ຄຳວ່າ “Exeter” ແມ່ນຊື່ຂອງເມືອງໜຶ່ງໃນ Devon, ປະເທດອັງກິດ.
ຮາກຄຳຂອງມັນສາມາດສືບຍ້ອນໄປເຖິງພາສາອັງກິດໂບຮານ, ຊຶ່ງໃນເວລານັ້ນມັນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ
“Exanceaster” ຫຼື “Execestre.” ເຊື່ອກັນວ່າມັນມາຈາກຄຳໃນພາສາອັງກິດໂບຮານວ່າ “Exe”
(ອ້າງເຖິງແມ່ນ້ຳ Exe, ຊຶ່ງເມືອງນັ້ນຕັ້ງຢູ່ຮົ່ມແມ່ນ້ຳນີ້) ແລະ “ceaster” (ໝາຍເຖິງ “ບ້ອມໂຮມນັ້ນ” ຫຼື
“ເມືອງມີກຳແພງ”). ດັ່ງນັ້ນ “Exeter” ຈຶ່ງໝາຍເຖິງຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງວ່າ “ບ້ອມຢູ່ແມ່ນ້ຳ Exe,” ຫຼື
“ເມືອງມີກຳແພງຢູ່ຮົ່ມແມ່ນ້ຳ Exe.” ພູມສາດທີ່ກ່ຽວພັນກັບການມາເຖິງແລະການສຳເລັດຜົນຂອງ Midnight
Cry ໃນປະຫວັດສາດ Millerite ບົ່ງຊີເຖິງສະຖານທີ່ໜຶ່ງທີ່ມີນ້ຳ
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການເຫລົ່ງມາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ,
ແລະເປັນຈຸດໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງຍົກຕັ້ງກອງທັບຂຶ້ນເພື່ອປະກາດຂ່າວສານແກ່ໂລກ, ຊຶ່ງ Sister White
ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ມັນໄດ້ແຜ່ອອກໄປຄືດັ່ງ “tidal wave.”
ຄືນຍົກດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນນ້ຳທີ່ໄດ້ຮັບກຳລັງຢ່າງເຫນືອປົກກະຕິ.

ປະຫວັດຂອງພວກ Millerite ແມ່ນການສຳເລັດຕາມຄຳອຸປະມາເຮືອງພຣະຍິງສົບຄົນ,
ແລະເມື່ອຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສັງຄົມສືບສັນຖືກນຳໄປເຖິງບົດສະຫຼຸບຂອງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາ,
ພວກເຂົາຈະທຳລຳບັ້ນດາຫຼັກໝາຍທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາ,
ແລະພ້ອມທັງປະຫວັດຂອງການຊຸມນຸມຄຳຍ Exeter ດ້ວຍ.
ທຸດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຈະລົງມາພ້ອມກັບຂ່າວສານແຫ່ງການທົດສອບທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກກິນ.
ຂ່າວສານນັ້ນຈະນຳໄປສູ່ບັນດາຮາກຖານ, ແລະມັນຈະເຜີຍໜ້າຕໍ່ຄົນສອງຈຳພວກດ້ວຍ “ເຈດໄທອີ,” ໃນ
Leviticus ບົດທີຊາວຫົກ. ມັນຈະຮວມເອົາພຣະນິມິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງ Peter
ໄດ້ສະແດງໄວ້ວ່າເປັນການຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຖືກເຈີມເປັນພຣະຄຣິດ,
ເມື່ອສັນຍາລັກແຫ່ງພຣະທຳອິດໄດ້ລົງມາໃນຮູບຂອງນົກເຂົາ, ອັນເປັນພາບແທນຂອງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.
ມັນຈະຮວມເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະອີກທັງວ່າໂດຍທີ່ພຣະເຢຊູຮັບເອົາເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດທີ່ຕົກຢູ່ໃສ່ພຣະສະພາບອັນຊົງພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນບຸດແຫ່ງມະນຸດດ້ວຍ.

ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຜູ້ມະນັດສະການສອງຈຳພວກ ເໝືອນດັ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫຼັງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.
ຜູ້ມະນັດສະການສອງຈຳພວກນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໃນການປະຊຸມຄຳຍທີ່ Exeter,
ເພາະວ່າໃນການປະຊຸມຄຳຍນັ້ນມີເດີນໜັງຖືກຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍກຸ່ມຈາກ Watertown,

ຜູ້ຊົງປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄົນ ຕາມທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຜ່ານ Samuel Snow. ພວກເຂົາໄດ້ຈັດການປະຊຸມປອມທົດງານ ແລະຕັ້ງໄປດ້ວຍອາລົມ ຈົນຜົນງານຂອງການປະຊຸມຂອງ Snow ໄດ້ປະທຸກພວກເຂົາ ແລະແຈ້ງໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດສຽງລົງ. ໃນການປະຊຸມຄ່າຍນັ້ນ ມີສອງຈຳພວກຖືກສຳແດງອອກ ແລະທັງສອງຕ່າງໆອ້າງວ່າຕົນມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບນ້ຳ ແຕ່ຜ່ານໜຶ່ງເປັນຂອງປອມ ແລະເປັນຕົວແທນຂອງພວກຂາດປັນຍາຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນ້ຳມັນ. ກຸ່ມທີ່ຢູ່ໃນເຕັ້ນ Exeter ແມ່ນກອງທັບຜູ້ຊົງເປັນເມືອງ ຊຶ່ງກໍເປັນປ້ອມປາການດ້ວຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາກຳລັງເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງກະດູກແຫ້ງຕາຍຂອງ Ezekiel ຜູ້ຊົງຖືກປຸກໃຫ້ລຸກຂຶ້ນເປັນກອງທັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ໂດຍຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄົນ.

ໃນປະຫວັດການທີ່ຊົນສອງພວກນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງອອກ, ເປໂຕໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງທັງສອງພວກ. ການຮັບສາລະພາບຂອງລາວທີ່ລະບຸວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະຄຣິດ ແລະເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເກີດຂຶ້ນໂດຍການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເພາະພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວແຈ້ງແກ່ລາວວ່າ, “ເນື້ອໜັງແລະເລືອດບໍ່ໄດ້ເປັນເພື່ອເລື່ອງນີ້ເກ່ເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດໃນສະຫວັນ.” ເມື່ອຕໍ່ມາພຣະເຢຊູໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກສາວົກເຖິງເລື່ອງໄມ້ກ້າງແຂນ, ເປໂຕ, ໃນຂະນະນັ້ນຂາດອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໄດ້ຈັບພຣະຄຣິດ, “ແລະເລີ່ມຕົ້ນຕ່າງໆພຣະອົງ ໂດຍກ່າວວ່າ, ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນແກ່ພຣະອົງເລີຍ, ພຣະອົງເຈົ້າ; ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເກີດແກ່ພຣະອົງດອກ. ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຫັນພຣະພັກ ແລະກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, ຈົ່ງຖອຍໄປຢູ່ຂ້າງຫຼັງເຮົາ, ຊາຕານເອີຍ: ເຈົ້າເປັນສົງຄົມຂອງແກ່ເຮົາ: ເພາະວ່າຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄຳນຶງເຖິງສິ່ງຂອງມະນຸດ.”

ການລະເບີດອອກທາງອາລົມຂອງເປໂຕ ສອດຄ່ອງກັບການນະມັດສະການທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍອາລົມ ທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນເຕັ້ນທີ່ Watertown ເມື່ອ Samuel Snow ກຳລັງນຳສະເໜີຂ່າວສານແຫ່ງ Midnight Cry. ໃນລະດັບນັ້ນ ເປໂຕເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ສະໜັກທີ່ອາດຈະຢູ່ໃນບັນດາໜັງແຊນສະໜັກສະໜັກຄົນ. ບັນດາຜູ້ສະໜັກເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄະນະໜັງທີ່ມີນ້ຳມັນ ຊຶ່ງຄືພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະມັນຄືຂ່າວສານ ແລະມັນຄືປັນສັຍ; ແຕ່ອີກຄະນະໜັງຂາດນ້ຳມັນນັ້ນ. ໃນບໍລິບົດຂອງ Caesarea Philippi, ພຣະຄຣິດໄດ້ເລີ່ມເປີດເຜີຍວ່າ “ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງໄປຍັງ Jerusalem, ແລະທົນທຸກຫຼາຍປະການຈາກພວກຜູ້ເຖົ້າ ແລະພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະພວກນັກທຳນຽມ, ແລະຖືກຂ້າ, ແລະຖືກຊົງໃຫ້ຄົນພຣະຊົນໃນວັນທີສາມ.”

ຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກສາວົກ ເມື່ອເຫດການເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ ແມ່ນປະຫວັດສາດທີ່ Sister White ໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອບຽບທຽບອຸທານຄວາມຜິດຫວັງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແລະຄວາມຜິດຫວັງຂອງຊາວເຮັບເຮົາທີ່ການຂ້າມທະເລແດງ ໃນຂະນະທີ່ກອງທັບຂອງພາໂຣກຳລັງປິດລັອມເຂົ້າມາ ແລະນ້ຳທະເລກຢູ່ຕ່າງໆພວກເຂົາ. ພະຍານທັງປວງເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນຊ້ຳເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້ ແລະການເປີດເຜີຍໃນຂໍ້ທີ 13 ຫາ 15 ຂອງດານເອີອັນ 11 ກໍໃຫ້ຄຳພະຍານເຖິງເຫດການຕ່າງໆທີ່ນຳໄປສູ່ກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນ. ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງ “ສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳດານເອີອັນທີ່ກ່ຽວກັບວັນສຸດທ້າຍ.”

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ການສຶກສາຢ່າງຮອບຄອບເຖິງແບບແຜນແລະສົ່ງທິປັນຄວາມສຳເລັດຕາມແບບແຜນ ໄດ້ນຳໄປສູ່ຂໍ້ສັງເກດວ່າ ການຖືກຕັ້ງກ້າງແຂນຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນດຽວກັນນັ້ນແທ້ ໃນຮອບປະກອບພິທີປະຈຳປີທີ່ປະທານໃຫ້ແກ່ອົສຕຣາເລນ ເມື່ອລູກແກະບັດສະຄາຖືກຂ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ການຊຳລະສະຖານນະມັດສະການໃຫ້ສະອາດ

ອັນຖືກພາບໄວໃນວັນໄຖ່ບາບ—ຊຶ່ງຕົງກັບວັນທີສິບແຫ່ງເດືອນທົດຈັດ—ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ
ໃນວັນດຽວກັນແຫ່ງຂອງປີທີ່ຖືກສະເໜີສະຫຼອງໄວໃນແບບແຜນບໍ່? (ເບິ່ງ The Great Controversy,
399). ຕາມການນັບເວລາແບບໂມເຊທິຖືກຕ້ອງ ນັກແມ່ນວັນທີ 22 ຕຸລາ. ໃນຕົ້ນເດືອນສິງຫາ ປີ 1844
ໃນການປະຊຸມຄຳອະທິບາຍທີ່ Exeter, New Hampshire, ທັດສະນະນີ້ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີ
ແລະໄດ້ຖືກຍອມຮັບເປັນວັນທີສຳລັບການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນເລື່ອງ 2300 ວັນ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພຣະຍົງພົມຈັນສິບຄົນໃນ Matthew 25:1–13

ໄດ້ຮັບຄວາມໝາຍສຳຄັນເປັນພິເສດ—ການຊັກຊ້າຂອງເຈົ້າບ່າວ,
ການຄອຍຖ້າແລະການຫຼົ່ມໄຫຼຂອງຜູ້ທີ່ຄອຍງານມັງຄຸນ, ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ, ການປົດປະຕູ
ແລະອື່ນໆ. ຂ່າວສານທີ່ວ່າພຣະຄຣິດກຳລັງຈະສະເດັດມາໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ ໄດ້ກ້າຍເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນນາມ
'ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.' "ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ," Ellen White ຂຽນວ່າ,
"ໄດ້ຖືກປະກາດໂດຍຜູ້ຊົງສອນພັນຄົນ." ນາງໄດ້ເພີ່ມອີກວ່າ:

"ດັ່ງຄືນນ້ຳຫຼາຍທີ່ຖືກເຂົ້າມາ ການເຄື່ອນໄຫວ [ເດືອນທົດຈັດ] ໄດ້ແຜ່ກວາດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ.
ຈາກເມືອງໜຶ່ງໄປສູ່ອີກເມືອງໜຶ່ງ, ຈາກບ້ານໜຶ່ງໄປສູ່ອີກບ້ານໜຶ່ງ,
ແລະເຂົ້າໄປເຖິງຖິ່ນຊົນນະບົດອັນຫ່າງໄກ,
ຈົນກວ່າປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຄອຍຖ້າຈະຖືກບຸກໃຫ້ຕົ້ນຂຶ້ນຢ່າງຕຸ້ມທົ່ວ.—The Great Controversy,
400."

"ຄວາມຮອດເລັ່ງທີ່ຂ່າວສານນີ້ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປ ຖືກພັນລະນາໂດຍນັກຂຽນທີ່ L. E. Froom ໄດ້ອ້າງອີງ:"

"Bates ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ ຂ່າວສານແຫ່ງ Exeter 'ໄດ້ແຜ່ບິນໄປ ບານດັ່ງຢູ່ເທິງປີກຂອງລົມ.'
ບັນດາຊາຍແລະຍິງໄດ້ລັງເດີນທາງໂດຍລົດໄຟແລະທາງນ້ຳ, ໂດຍລົດມ້າໂດຍສານແລະຂີ້ນ້ຳ,
ພ້ອມດ້ວຍຫໍປັ້ມແລະເອກະສານຕ່າງໆ, ແຈກຢາຍສົ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ
'ຢ່າງອຸດົມສົມບູນບານໄປໄມ້ໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ້ມ.' White ກ່າວວ່າ, 'ພາລະກົດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ ຄື
ການໄປຍາມບິນໄປຍັງທຸກສ່ວນຂອງທັງນາອັນກວ້າງໃຫຍ່ນັ້ນ, ເປົ່າສັນຍານເດືອນໄຟ,
ແລະປຸກຜັກກຳລັງຫຼົ່ມໃຫ້ຕົ້ນຂຶ້ນ.' ແລະ Wellcome ເພີ່ມອີກວ່າ
ການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນໄດ້ປະທຸຂອກມາດູດດັ່ງນ້ຳທີ່ຖືກປ່ອຍອອກຈາກເຂື່ອນ.
ທັງນາຂ່າວທີ່ສູງແລ້ວຖືກປະໄວໂດຍບໍ່ຖືກກ່ຽວ,
ແລະຫົວມັນຜະລັ່ງທົດຕົບໃຫຍ່ຕຸ້ມທີ່ຖືກປະໄວໃນດິນໂດຍບໍ່ໄດ້ຊຸດ.
ການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃກ້ແລ້ວ. ບັດນີ້ມີເວລາສຳລັບສົງຜ່າຍໂລກເຫຼົ່ານັ້ນ.—The
Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.

"ໃນຖານະເປັນຜູ້ເຫັນເຫດການດ້ວຍຕາຕົນເອງ ແລະເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການນັ້ນ, Ellen
White ໄດ້ພັນນາລັກສະນະຂອງພາລະກົດທີ່ກຳລັງເລັ່ງຮຸນແຮງຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວວ່າ:"

"ຜູ້ຊົງສອນທັງຫຼາຍໄດ້ເຫັນວ່າຄວາມສົ່ງໄສແລະຄວາມງົດງາມຂອງພວກເຂົາຖືກຂັບອອກໄປ,
ແລະຄວາມຫວັງກັບຄວາມກ້າຫານໄດ້ບຸກເລົ່າຈົດໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ພາລະກົດນັ້ນບາສະຈາກຄວາມສຸດໂຕ່ງທັງຫຼາຍທີ່ມັກບາກົດຢູ່ສະເໝີ ເມື່ອມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຂອງມະນຸດໂດຍ
ຍາສະຈາກອົດທິພົນຄວບຄຸມແຫ່ງພຣະວາຈາແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ....
ມັນມີລັກສະນະທີ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງພາລະກົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ.
ມີຄວາມຍືນດີອັນເຄັ່ງຄັ້ງເຄັ່ງຜົນຢູ່ພຽງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມີການພິຈາລະນາຈົດໃຈຢ່າງເລິກຊຶ້ງ,
ການສາລະພາບບາບ, ແລະການປະຖົມໂລກ. ການຕຽມພ້ອມເພື່ອພົບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແມ່ນພາລະໜັກແຫ່ງດວງຈິດທີ່ຮ້ອນຮົ່ນ.... "

"ໃນບັນດາຂະບວນການທາງສາສະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງປວງນັບແຕ່ສະໄໝຂອງອັກຄະສາວົກເປັນຕົ້ນມາ
ບໍ່ມີຂະບວນການໃດທີ່ປາດຈາກຄວາມບົກພ່ອງຂອງມະນຸດ ແລະກິນອຸບາຍຂອງຊາຕານ

ໄດ້ຫຼາຍຍິ່ງໄປກວ່າຂະບວນການໃນລະດູໃບໄມ້ລົ້ນຂອງປີ 1844. ແມ່ນແຕ່ບັດນີ້, ຫຼັງຈາກເວລາໄດ້ຜ່ານໄປຫຼາຍປີ [1888], ທຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ມີສ່ວນໃນຂະບວນການນັ້ນ ແລະໄດ້ຍືນຍົງຢ່າງໜັ້ນຄົງເທິງແທ່ນແຫ່ງຄວາມຈິງ ຍັງຄົງຮູ້ສຶກເຖິງອິດທິພົນອັນບໍລິສຸດຂອງພະລາຊະກິດອັນປະເສີດນັ້ນ ແລະເປັນພະຍານວ່າມັນມາຈາກພະເຈົ້າ.—ibid., 400, 401.”

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຫຼັກຖານຂອງພະລັງກິດຈະການໜຶ່ງທີ່ກຳລັງແຜ່ກວາດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ ດັງດູດຜູ້ຄົນນັບພັນເຂົ້າສູ່ສາມັກຄີທຳແຫ່ງການເສດດັດມາຄົງທຶນສອງ, ແລະ ມີສັດຕະບູລຸດຮັບໃຊ້ປະມານສອງຮ້ອຍຄົນຈາກຄຣິດຕະຈັກຕ່າງໆຮ່ວມສາມັກຄີກັນໃນການເຜີຍແຜ່ຂ່າວສານນັ້ນ, [See C. M. Maxwell, Tell it to the world, pp. 19, 20.] ແຕ່ໂດຍພາບລວມແລ້ວ ຄຣິດຕະຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງໄດ້ປະຕິເສດມັນຢ່າງຫຼາຍ ແລະ ໃຊ້ທຸກວິທີທາງທຶນໃນອຳນາດຂອງຕົນເພື່ອຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ຄວາມເຊື່ອໃນການເສດດັດມາໃນໂງ່ນຂອງພຣະຄຣິດແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ. ບໍ່ມີໃຜກ້າເອີ້ນເຖິງຄວາມຫວັງແຫ່ງການເສດດັດມາໃນໂງ່ນຂອງພຣະເຢຊູໃນພິທີນະມັດສະການຂອງຄຣິດຕະຈັກ, ແຕ່ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າເຫດການນັ້ນ ມັນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສັ້ນເຊິ່ງ.

“ເອັລເລນ ໄວທ໌ ໄດ້ກ່າວບອກວ່າ ມັນເປັນແນວໃດ:

“ທຸກໆ ຊ່ວງເວລາເບິ່ງເໝືອນວ່າມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄວາມສຳຄັນສູງສຸດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຮົາກຳລັງເຮັດພະລະກິດເພື່ອນິລັນດອນ, ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ປະໝາດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍ. ຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີສິ່ງໃດມາບົດບັງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍຶດໝັ້ນເອົາພຣະສັນຍາອັນປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນຂອງຕົນເອງ....

“ດ້ວຍການຄົ້ນຫາຈິດໃຈຢ່າງພາກພຽນ ແລະການສາລະພາບບາບຢ່າງຖອມຕົນ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າເຖິງເວລາແຫ່ງຄວາມຄາດໝາຍດ້ວຍການອະທິຖານ. ທຸກໆເຊົ້າ ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ໜ້າທີ່ອັນດັບທຳອິດຂອງພວກເຮົາຄືການໃຫ້ໃດ້ຫຼັກຖານແນ່ຊັດວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຖືກຕ້ອງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຕະຫນັກວ່າ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ກ້າວໜ້າໃນຄວາມບໍລິສຸດ ພວກເຮົາກໍ່ຈະຖອຍຫຼັງຢ່າງແນ່ນອນ. ຄວາມຫວັງໃຍຕ່າງກັນແລະກັນຂອງພວກເຮົາເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ; ພວກເຮົາອະທິຖານຫຼາຍ ທັງກັບກັນແລະເພື່ອກັນແລະກັນ.

“ພວກເຮົາໄດ້ຊຸມນຸມກັນຢູ່ໃນສວນໝາກໄມ້ແລະດັງໄມ້ເພື່ອສາມັກຄີສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະເພື່ອຖອດອາຍຸຄຳຮ້ອງທຸນຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນຕໍ່ພຣະອົງ, ໂດຍຮູ້ສຶກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນເຖິງການປະທັບຢູ່ຂອງພຣະອົງ ເມື່ອຖືກຫ້ອມລ້ອມດ້ວຍພຣະລາຊະກິດແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຊຸມຊື່ນຍິນດີແຫ່ງຄວາມລອດນ້ຳ ນຈຳເປັນສຳລັບພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າອາຫານແລະນ້ຳດື່ມຂອງພວກເຮົາ. ຖ້າກ້ອນແມກໄດ້ບັງຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ກຳລັງພ້ອມໝັ້ນອນຫຼັບ ຈົນກວ່າສິ່ງນັ້ນຈະຖືກກວາດອອກໄປໂດຍຄວາມສຳນຶກວ່າພວກເຮົາເປັນທີ່ຊອບຮັບຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, volume 1, 51, 52.